

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 36. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 4. juli 2014
Tidspunkt: Kl. 10
Sted: Vær. 1-133

Til stede: Morten Bødskov (S), Jacob Lund (S), Finn Sørensen (EL), Jacob Ellemann-Jensen (V), Pia Adelsteen (DF) og Per Stig Møller (KF).

Desuden deltog: Økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager

Morten Bødskov fungerede som formand under hele mødet.

Punkt 1. Rådsmøde nr. 3327 (økonomi og finans) den 8. juli 2014

Økonomi- og indenrigsministeren oplyste, at samtlige punkter var til orientering. Hun havde ingen kommentarer til punktet om opfølgning på Det Europæiske Råd den 26.-27. juni, idet det var taget af dagsordenen for rådsmødet.

1. Præsentation af det italienske formandskabs arbejdsprogram

– Udveksling af synspunkter

Rådsmøde 3327 – bilag 1 (samlenotat side 2)

Økonomi- og indenrigsministeren: Det italienske formandskab vil præsentere sit Øko-fin-program på rådsmødet. Overordnet forventer vi, at formandskabet vil lægge vægt på at styrke vækst og beskæftigelse ved strukturreformer og ved at virkeliggøre bankunionen.

Hvad den økonomiske politik angår, ventes formandskabet at ville sætte mere fart på diskussionen om strukturreformer: hvordan de bliver gennemført i praksis, og hvordan de kommer til at virke. Det vil bl.a. ske i forbindelse med midtvejsevalueringen af Europa 2020-strategien. Der skal også gennemføres en evaluering af det styrkede økonomiske samarbejde, som blev vedtaget i kraft af det, som mellem venner hedder sixpacken, og de to opfølgende lovforslag, som gælder for eurolandene, og som i euroslang hedder twopacken. Endelig vil det europæiske semester for 2015 blive sat i gang med den nye vækstundersøgelse og varslingsrapporten. Det europæiske semester er jo de første måneder af året, hvor vi til en start ser på den europæiske økonomi som sådan og derefter fokuserer mere og mere på det enkelte lands økonomi. Hvad angår bankunionen, er Den Europæiske Centralbank i gang med at gennemgå aktiverne i de europæiske banker. Der skal gennemføres en stresstest for hele EU. Det fælles tilsyn træder i kraft i november, og Rådet ventes at skulle godkende en implementerende retsakt om bankernes bidrag til afviklingsfonden.

Ud over bankunionen ventes formandskabet på det finansielle område at prioritere videreførelsen af den finansielle reguleringsdagsorden, herunder muligvis Kommissionens forslag om at reformere strukturen af banksektoren – altså en opfølgning på den rapport, der kom for et godt stykke tid siden, og som var lavet af Erkki Liikanen.

Hovedprioriteten i forhold til skat ventes at blive en styrket automatisk informationsudveksling og særlig en ændring af direktivet om administrativt samarbejde, så det afspejler den kommende globale standard. Det har vi diskuteret før, og jeg tror, at vi alle sætter pris på det, fordi det indebærer, at virksomheder og borgere betaler den skat, de skal, frem for at man hele tiden finder på nye skatter. Det vil dog nok også være en opgave for formandskabet at forsøge at finde en løsning på spørgsmålet om afgift på finansielle transaktioner. På det område er der et forstærket samarbejde - altså en gruppe af lande, der går sammen om at finde en løsning.

Pia Adelsteen spurgte, hvornår regeringen forventede at tage stilling til, om Danmark skal deltage i bankunionen.

Finn Sørensen tilsluttede sig Pia Adelsteens spørgsmål og ville desuden gerne vide, om regeringen overvejer at lade danskerne tage stilling til bankunionen ved en folkeafstemning. Han undrede sig over, at danske banker skal igennem en stresstest, idet man fra dansk side jo ikke har besluttet sig for deltagelse.

Jakob Ellemann-Jensen mente, at afgiften på finansielle transaktioner hang sammen med en risikovurdering. Det var tidligere blevet drøftet, at selv om Danmark ikke deltager, vil det forstærkede samarbejde om afgiften have en indvirkning på Danmark.

Venstre ønskede sig i øvrigt en lidt skarpere holdning til bankunionen fra regeringens side. Venstre mener, at det er en god idé, at Danmark deltager, forudsat at stresstesten forløber tilfredsstillende og at de danske prioriteter respekteres i et tilfredsstillende omfang. Det vil sige: ingen diskrimination mellem euro- og ikkeeurolande, implementering af en model a la bankpakke III, ifølge hvilken bankerne selv skal betale, og sikring af den danske realkredit.

Per Stig Møller sagde, at Det Konservative Folkeparti principielt er tilhænger af bankunionen, men at partiet ikke kunne udtale sig definitivt, førend alle detaljer var på plads. Regeringen har udtrykt støtte til det italienske formandskabsprogram, der bl.a. har til formål at implementere bankunionen og regulere den finansielle sektor. Det kræver, at man får at vide, om der er et § 20-problem. Forventer regeringen det?

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at regeringen i processen vedrørende bankunionen skal nå frem til et grundlag for at træffe en dansk beslutning. Fra dansk side har den konstruktive og aktive forhandlingsstrategi været baseret på, at det kan være relevant for ikkeeurolande at deltage. Der var en risiko for, at der ville blive lavet regler, der enten pressede ikkeeurolande ind i bankunionen eller forhindrede dem i at deltage. Det ville betyde, at man fra dansk side ikke kunne tage reelt stilling, ud fra hvad der er bedst for den danske finansielle sektor. Ministeren mente, man var tæt på at opnå de tre prioriteter, som Jakob Ellemann-Jensen nævnte. Bankernes kontingenter til fonden var stadig til debat. Det fælles tilsyn var dog på plads til at administrere reglerne for, hvordan man afvikler en bank. Det er regler, som alle kommer til at følge, og som i vid udstrækning ligner de danske. Tilsynet vil være operativt fra efteråret.

Stresstesten skulle afgøre, hvilke banker der bliver lukket ind. Bankerne skal være i særdeles god kondition, fordi det også er målet med bankunionen at få en sundere og mere stabil - og måske kedeligere finansiell sektor - i Europa og få brudt båndet mellem bankernes finanser og staternes finanser. Den formelle grund til at danske banker skal deltage i stresstesten er, at den europæiske bankautoritet er relevant for Danmark, fordi det netop er en europæisk bankautoritet og ikke en eurobankautoritet. Uanset om Danmark er med eller ej, vil den målestok, der rulles ud, være bankunionens. Man kan ikke have banker, der ikke lever op til bankunionens målestok. De vil have sværere ved at skaffe kapital og risikerer at blive mødt med mindre tillid end banker i bankunionen. Det er et solidt argument for også at sørge for, at danske banker er, som de skal være.

De europæiske rammer for bankunionen er ved at være på plads, og man har sikret sig, at ikkeeurolande kan deltage, hvis de ønsker det. For at få en oplyst dansk diskussion mener regeringen, at der skal være et beslutningsgrundlag set fra en dansk vinkel, og som ikke alene hviler på de generelle regler for ikkeeurolande. Det var endnu ikke færdigt, men ville primært komme til at handle om, hvilke danske regler for tilsyn og afvikling af banker, der skal ændres, om der er § 20-spørgsmål, og om, hvilken rolle det danske finanstillsyn vil spille fremover etc. Hun kunne derfor endnu ikke svare på, om der vil være tale om suverænitetsafgivelse i grundlovens forstand, og hvad regeringens holdning vil være.

Til Jakob Ellemann-Jensen sagde ministeren, at det er regeringens vurdering, at Kommissionens forslag også vil have betydning for lande, der ikke indfører en transaktionsskat. Briterne havde anlagt sag ved EU-Domstolen, men sagen var blevet afvist, fordi der endnu ikke forelå et konkret forslag. Briterne har varslet, at de vil anlægge sag igen, hvis de vurderer, at samarbejdet vil have en økonomisk konsekvens for alle landene.

Det var svært at sige yderligere om sagen, fordi de lande, der ønsker et forstærket samarbejde, ikke er enige om modellen. De involverede lande har respekt for, at noget af fundamentet for at give plads til et forstærket samarbejde er, at det ikke må være på andre landes bekostning. Det er med til at sørge for, at der overhovedet kan være forstærkede samarbejder - også i fremtiden.

Finn Sørensen spurgte, om det ikke havde været bedre at spørge danskerne, inden processen gik i gang. Man kan vel sige, at Danmark allerede står med det ene ben i bankunionen, idet Danmark deltager i alle forberedelserne og udarbejder et dansk beslutningsgrundlag. Hvis regeringen ikke havde overvejet at spørge befolkningen, handlede det så om, at den betragter det som et mindre administrativt skridt at blive en del af bankunionen?

Pia Adelsteen var forundret over, at man fra dansk side siger, at reglerne ikke er faldet på plads, og at man endnu ikke ved, hvad man skal tage stilling til. Hvordan hang det sammen med det italienske formandskab høje prioritering af implementeringen af bankunionen?

Økonomi- og indenrigsministeren svarede, at hovedparten af reglerne er på plads. Man mangler stadig at finde ud af, efter hvilken nøgle der skal betales kontingent til bankernes egne redningsfonde. Det at gøre bankunionen til virkelighed handler også om meget konkrete tiltag som at opbygge de ansvarlige organisationer. Chefen for det fælles tilsyn, Danièle Nouy, har til opgave at sørge for, at der bliver ansat chefer, som kan ansætte medarbejdere, som kan udarbejde procedurer til tilsynets arbejde. Det kræver tid, men er ved at være på plads. Dertil kommer et konkret stykke arbejde, som kræver politisk fokus, for at bankunionen kan blive til virkelighed.

Danmark har ikke det ene ben i bankunionen, men er med i forberedelserne. Den danske nationalbank kan ikke deltage i forberedelsesarbejdet, men det er klart, at det danske finanstilsyn deltager i en vis grad. Danmark kan ikke være med til at fastlægge reglerne for, hvordan det fælles tilsyn skal fungere. Der er nogle regler, der vil gælde, uanset om Danmark er en del af bankunionen eller ej. Det gælder bl.a. regelsættet for, hvordan man skal håndtere en bank, hvis den er nødstedt eller skal afvikles. De regler ligner i vid udstrækning de danske.

Danmark vil under alle omstændigheder også være omfattet af skærpede regler for, hvor meget likviditet bankerne skal have, og hvilke kapitalkrav man skal opfylde. Det vil blive kontrolleret, om bankerne lever op til de generelle regler. Nogle vil være under opsyn af det fælles tilsyn, og andre vil høre under det nationale tilsyn. Det har ikke noget at gøre med at stå med den ene fod i bankunionen, men med at der er fælles regler for, hvordan man er en solid og velreguleret bank i Europa. Ministeren mente, det var på sin plads først eventuelt at spørge danskerne om deres holdning til en bankunion, når man kan formulere spørgsmålet. Det gik efter hendes mening ikke at bede danskerne forholde sig til noget, som endnu ikke er helt afklaret. Regeringen har ikke taget stilling til spørgsmålet, fordi den ikke kender udfaldet af § 20-undersøgelsen, som nævnt af Per Stig Møller.

Ministeren mente, at bankunionen vil komme til at have en stor betydning - især for eurolandene - og at den kan være med til at stabilisere den finansielle sektor i Europa. Derfor er det godt for Danmark uanset dansk deltagelse.

Pia Adelsteen sagde, at det undrede hende, at regeringen ikke kunne tage stilling til bankunionen, på grund af at der ikke var fastsat en kontingentstørrelse.

Finn Sørensen mente ikke, det kunne være så svært at formulere et spørgsmål til danskerne: Skal Danmark være med i en bankunion, og svarer det til deres forventninger til udviklingen af medlemskabet og Danmarks forhold til EU? Hvis regeringen ikke ønsker en folkeafstemning, er der den mulighed, at regeringspartierne tager hinanden i hånden og går til valg på, at de ønsker, at Danmark skal være med i en bankunion. Så har vælgerne en mulighed for at forholde sig til det.

Per Stig Møller opfordrede Folketinget til at blive voksent: Enten har man et repræsentativt demokrati, eller også har man ikke. Det betyder, at politikerne er valgt til at træffe de svære beslutninger, så danskerne slipper for at tage stilling til alle detaljerne. Så er man ikke i stand til at træffe store beslutninger, skal man ikke søge ind i Folketinget, men snarere kommunalbestyrelser, hvor man træffer mere nærliggende beslutninger. Var ministeren enig i det synspunkt?

Økonomi- og indenrigsministeren afkræftede over for Pia Adelsteen, at det var spørgsmålet om kontingenter, der gjorde udslaget. Der er stadig en række analyser, der skal færdiggøres, inden beslutningsgrundlaget foreligger. Dermed også sagt, at regeringen ikke ejer den samme dristighed som Finn Sørensen, der mener, at man bare kan spørge danskerne ved en afstemning nu uden nødvendigvis at kunne svare på opfølgende spørgsmål. Ministerens erfaring var, at danskerne gør sig umage for at sætte sig ind i et folkeafstemningstema, også selv om det er teknisk meget komplicerede ting, som man skulle tro de havde valgte repræsentanter til at forholde sig til. Derfor mente hun, at det ville have været for tidligt at spørge ud i det blå, om Danmark skal være med i bankunionen, uden at man kan sige, præcis hvad det er for en størrelse.

Finn Sørensen sagde, at regeringen jo ikke kunne lave et beslutningsgrundlag for den danske stillingtagen, hvis det ikke allerede var beskrevet, hvad bankunionen går ud på. Ret beset manglede der vel ikke andet end en stillingtagen til en folkeafstemning.

2. Evaluering af Europa 2020-strategien

– Politisk drøftelse

KOM (2014) 0130

Rådsmøde 3327 – bilag 1 (samlenotat side 14)

Økonomi- og indenrigsministeren: Formandskabet har sat EU's 10-årige vækststrategi – Europa 2020 – meget højt på dagsordenen. Vi skal have en indledende drøftelse i Øko-fin om Europa 2020 som input til den kommende midtvejsevaluering. Drøftelsen ventes at handle om strategiens overordnede fokus, herunder hvordan man mere effektivt kan fremme vækst og beskæftigelse og med hvilke instrumenter; muligheder for bedre sammenhæng med det europæiske semester; og om der er brug for ændrede eller nye EU-mål i strategien. Jeg vil tro, at udvalgets medlemmer har den samme oplevelse af, at det nogle gange kan være svært at se sammenhænge, når vi laver vores nationale konvergensprogrammer og reformprogrammer, som jo netop følger op på Europa 2020, samtidig med at vi har et europæisk semester og diskuterer både EU's samlede økonomi og landenes økonomi. Nogle gange kan man spørge sig selv, om de kortsigtede og langsigtede mål egentlig er synkroniserede. Det er en debat, som vi byder meget velkommen.

Kommissionens meddelelse peger overordnet på, at erfaringerne med Europa 2020-målene har været blandede, men at strategien er lige så relevant i dag, som da den blev vedtaget i 2010, fordi de langsigtede udfordringer grundlæggende er de samme. EU er på sporet med målene for uddannelse og for klima og energi, men halter – ikke så overraskende i lyset af den dybe krise, der har været i Europa - bagefter med målene for beskæftigelse, forskning og social inklusion. Det giver også anledning til diskussion, at der i stigende grad er forskel på udviklingen i de enkelte lande.

Regeringen er enig i, at det fokus, som Europa 2020 har på vækst og beskæftigelse, er ligeså relevant i dag som i 2010. Vi støtter også, at der lægges mere vægt på konkret at fremme strukturreformer som vejen til at styrke EU-landenes vækstpotentiale, videreudvikle det indre marked og give plads på arbejdsmarkedet til dem, der eventuelt måtte have en løs tilknytning til det.

Finn Sørensen henviste til rådsmødekonklusionerne, hvori man erkendte, at der er tale om utilstrækkelige offentlige og private investeringer, og at "Unionen bør tage dristige skridt for at fremme væksten, øge investeringerne, skabe flere og bedre arbejdspladser og fremme reformer med henblik på konkurrenceevne". Var det nogle anbefalinger, regeringen havde tænkt sig at følge?

Hvad angår det videre arbejde i EU, tolkede Finn Sørensen det, som om konklusionerne fra DER-mødet den 26.-27. juni forholdt sig til diskussionen om velfærdsydelse. Statsministeren havde efter mødet udtalt, at man havde lyttet til hendes opfordring til at tage emnet alvorligt. Finn Sørensen havde ikke kunne finde noget konkret om det, men i rådskonklusionerne stod der, at man skal beskytte en af Unionens grundlæggende frihedsrettigheder, nemlig "alle EU-borgernes ret til at færdes frit, tage ophold og arbejde i andre medlemsstater, bl.a. mod eventuelt misbrug eller eventuelle svigagtige krav". Skulle det forhindre, at velfærdsydelse kan misbruges til social dumping? Betød det, at medlemsstaterne selv skulle have mere indflydelse på reglerne for velfærdsydelse?

Jakob Ellemann-Jensen nævnte vækst- og stabilitetspagten og det faktum, at nogle lande – deriblandt Frankrig – havde talt om, at der skulle lempes på kravene. Var der risiko for, at den holdning ville vinde frem?

Økonomi- og indenrigsministeren mente, at regeringens politik var dristig, men var sikker på, at Finn Sørensen havde nogle ideer, der i bedste fald kunne supplere eller i værste fald træde helt i stedet for den politik, som regeringen fører for at skabe vækst og arbejdspladser. Hun forventede, at en europæisk tilgang og dermed brugen af vækst- og stabilitetspagtens regler, fremme af strukturreformer og koordinering af målene for 2020 med det europæiske semester vil blive en del af den kommende debat. Hun var overbevist om, at Finn Sørensen var enig i, at målet er at skabe arbejdspladser i Europa og have et åbent arbejdsmarked, hvor folk ikke bliver marginaliseret eller sat i en passiv position.

Hvad angår debatten om velfærdsydelse, kendte ministeren ikke statsministerens nøjagtige udtagelse, men fremhævede, at én ting var sikker: Landene kan samles om, at ingen vil acceptere svig og misbrug. Det var afgørende at være enige om en effektiv opfølgning, så reglerne for europæeres arbejde i andre lande ikke misbruges.

Ministerens fremhævede over for Jakob Ellemann-Jensen, at diskussionen om at lempe bestemmelserne i vækst- og stabilitetspagten dukker op med jævne mellemrum. Reglerne smuldrede i 2003 og 2004, hvor nogle lande – inklusive flere store lande – ikke overholdt grænsen for budgetoverskuddet, og erfaringen derfra var, at hvis der er regler, skal man følge dem. Til gengæld mente ministeren, at folk overser, at der inden for vækst- og stabilitetspagten er en vis fleksibilitet. Hvis der sker noget uforudset og væksten svigter, kan man få 1 eller 2 år til at leve op til en henstilling. Den fleksibilitet gøres der brug af, og det er fornuftigt, fordi der er mange ting, som man ikke kan være politisk herre over. Det er vigtigt for den samlede europæiske økonomi med fælles regler for at skabe en mere reel politisk situation. Landene kan bruge meget tid på at diskutere fleksibilitet, men når det kommer til stykket, minder landene hinanden om de negative effekter, der er ved, at spillet ingen regler har.

Ministeren mente derfor, at risikoen for lempelser var meget lille. Den største risiko var at bruge meget tid på noget, der kan stå i vejen for at handle og forholde sig til, om man kan bringe kapital mere offensivt i spil for at skabe nye investeringer i Europa, og om strukturfondsmidler kan bruges mere effektivt for at skabe infrastruktur, der kan give vækst i nogle af de lande, der halter bagud.

Finn Sørensen havde ikke hørt ministeren fremlægge nogen dristige, jobskabende initiativer. Betød det, at man fra dansk side skriver under på nogle rådsanbefalinger, som man ikke har tænkt sig at følge? Eller er det anbefalinger, der kun gælder de andre lande? I Danmark er der hårdt brug for nye arbejdspladser. 44.000 har mistet dagpengereetten inden for de sidste 18 måneder, og kun 8 pct. har fået job. 20 pct. står uden forsørgelse. Af den grund var Finn Sørensen blevet glad over at læse, at statsministeren havde skrevet under på, at man skulle søsætte nogle dristige initiativer, og han var mødt op med en stærk forventning om, at han kunne få mere at vide om det på dagens udvalgsmøde. Det var ikke nogen nyhed, at man inden for EU er enige om at ville bekæmpe svig og misbrug. Han efterlyste konklusioner, der peger på, at landene skal have mere indflydelse på, hvordan de forvalter velfærdsydelse: Hvem skal have adgang til dem og efter hvilke regler? Han måtte konkludere, at der ikke var noget nyt i sagen.

Økonomi- og indenrigsministeren troede egentlig, at Enhedslisten fandt regeringens politik dristig – eller måske snarere dumdristig, når det handler om skatter og afgifter. Regeringens politik er tilrettelagt med henblik på at skabe flere arbejdspladser i Danmark, og den glæder sig over, at det lykkes.

Spørgsmålet om velfærdsydelser betegnede ministeren som et spørgsmål om, hvorvidt man vil diskriminere eller ej. Hvad f.eks. angår SU-reglerne, kan der ændres i reglerne for at afgøre, hvem der kan modtage, og hvem der ikke kan modtage den velfærdsydelse, som SU er. Det er lovgivning, der er vedtaget i Danmark af danske parlamentarikere på regeringens initiativ. Så Danmark er herre over, hvem der har adgang til velfærdsydelser og efter hvilke kriterier, men man har ikke adgang til at behandle folk forskelligt. Og det kan regeringen stå på mål for, for den har også den forventning, at når danskere arbejder i udlandet, bliver de behandlet på lige fod med landets borgere.

Finn Sørensen gjorde opmærksom på, at der mangler tal for, hvor mange arbejdspladser der kommer ud af regeringens vækstplaner. De hidtidige tal ville han ikke betegne som resultatet af en specielt dristig politik. Den aktuelle situation måtte da få regeringen til at konkludere, at der er behov for dristige løsninger.

Finn Sørensen konkluderede, at der intet nyt var under solen om medlemslandenes mulighed for at selv at bestemme over velfærdsydelserne.

Per Stig Møller understregede, at det ikke var snyd og svig, det handlede om - slet ikke i det danske system, hvor der er meget begrænset snyd. Han havde forstået på statsministeren, Martin Schultz, José Manuel Barroso og Jean-Claude Juncker, at man faktisk vil se på de velfærdsrettigheder, der automatisk følger med arbejdstagervandringen. Han forventede dermed, at der kom nogle udspil – også fra det nye Europæiske Råd. Var ministeren enig i det?

Økonomi- og indenrigsministeren bemærkede, at Finn Sørensens konklusion måtte stå for egen regning og betegnede det som det sædvanlige politiske og retoriske kneb at konkludere, hvad man mener at have hørt, og dermed lægge andre folk ord i munden.

Ministeren var enig med Per Stig Møller i, at undersøgelser viser, at snyd og svig i en dansk sammenhæng er ret begrænset. Der siger også noget om, at Danmark har et effektivt kontrolsystem, der følger op på, om folk er berettigede til de få ydelser, de modtager. Hvad der måtte komme af udspil på området, måtte man tage stilling til, når de foreligger. Ministeren fandt det afgørende at holde fast i, at det er en fordel for danskerne, at de kan bevæge sig som arbejdstagere i andre EU-lande, og at danske virksomheder kan rekruttere medarbejdere fra udlandet – med tilhørende rettigheder og pligter. Det er en fundamental dansk værdi ikke at forskelsbehandle, hvis folk kommer til landet i et legitimt ærinde.

Finn Sørensen mente ikke, at have lagt ministeren ord i munden – han havde blot prøvet at konkludere på ministerens manglende svar på hans spørgsmål. Ministeren kunne korrigerer ham, hvis hans antagelser var forkerte.

Han gjorde opmærksom på, at ministeren heller ikke havde besvaret hans spørgsmål om dristige initiativer med det formål at skabe nogle reelle job. Han måtte jo så konkludere, at regeringen ingen dristige initiativer havde. Det samme gjorde sig gældende med velfærdsydelse: Var der noget nyt? Han var enig i, at det ikke handler om snyd, men mente, at det snarere handler om landenes ret til selv at bestemme. I det hans spørgsmål ikke var blevet besvaret, gik han ud fra, at der ikke var noget nyt. I modsat fald måtte ministeren meget gerne oplyse ham om det.

Økonomi- og indenrigsministeren hældede mod den konklusion, at Enhedslisten arbejder for, at man må forskelsbehandle, og at det kun er rimeligt, at folk, der kommer til Danmark for at arbejde, skal gøre det under ringere vilkår end danskerne. Det ville i givet fald være noget helt nyt, og regeringen var imod en sådan tilgang. Ministeren kunne bekræfte, at Danmark selv fastsætter regler for SU, dagpenge, kontanthjælp, førtidspension, sygedagpenge, flexjob etc. Tricket med at spørge, hvornår Danmark selv må bestemme, opfattede ministeren som: Hvornår må Danmark diskriminere? Hun troede ikke, at det var det, Enhedslisten gik efter, men betegnede det som et retorisk kneb, når man siger: "Jeg kan konkludere at...". Danmark bestemmer selv – med det netop vedtagne forslag om SU som det mest prominente. Diskussionen tages i Folketingssalen, og kommer der konkrete initiativer fra Kommissionen eller andre, forholder regeringen sig til dem.

Ministeren var ked af, at Finn Sørensen ikke fandt regeringens politik dristig, men det var den sådan set heller ikke lagt an på. Den skal være solid og fokuseret mod det mål, at det er attraktivt at drive virksomhed i Danmark og dermed skabe flere arbejdspladser. Det gjaldt skattereformen og vækstplanen fra henholdsvis sidste år og i år, og regeringen arbejder ikke kun med konjunktur- eller strukturpolitik, men også med vækstpolitik. Det glædede hende altid, når Enhedslisten anerkendte gængse regnemetoder, såsom Finansministeriets, men hun syntes, det var vigtigt at tage med, at det betyder meget for en virksomhed, om den kan regne med at få en ordentlig og hurtig sagsbehandling i den kommune, den gerne vil etablere et nyt produktionsanlæg i. Det handler også om at få veluddannede medarbejdere, og det arbejder man på via beskæftigelsesindsatsen, der er i kontakt med virksomhederne. Måske syntes Finn Sørensen ikke, at regeringens politik var dristig, men den var ordentlig og rettet mod at sørge for, at der bliver skabt flere arbejdspladser i Danmark.

Finn Sørensen satte pris på ministerens måde at diskutere på, fordi den gav ham anledning til at sige, at han troede, at ministeren udmærket var klar over, at Enhedslisten ikke går efter at diskriminere mellem udlændinge og danskere. At Enhedslisten kræver mere selvbestemmelse, er en anden sag. Han syntes, at regeringens politik var meget dristig, når det drejer sig om den sociale balance i Danmark. Dumdristig. Han kunne ikke få øje på dristige initiativer, der rent faktisk skaber arbejdspladser her og nu til de mange, der mister deres dagpenge, og dem, der ikke er a-kasseforsikrede. Det ville han se frem til at arbejde på sammen med regeringen, og han glædede sig over, at Folketinget lige var blevet enigt om en grøn investeringsfond. Dermed var der en chance for, at der kommer nogle reelle arbejdspladser og ikke bare nogle gode resultater i et regneark.

Økonomi- og indenrigsministeren ønskede ikke at trække tiden, men så frem til Enhedslisten præsentation af ikkediskriminerende forslag, der kan vedtages i Danmark, og som lever op til Finn Sørensens kriterier. Hun mindedes et forslag fra Enhedslisten om, at kun børn, der bor i Danmark, skal være omfattet af forældres forsørgelsespligt. Det syntes ministeren var ærgerligt for de børn, der ikke er bosat i Danmark, og hendes bud var, at børn bosat i andre lande også har brug for flyverdragter, selv om deres forældre arbejder i Danmark. Det måtte også være et spørgsmål om at definere, hvad det vil sige at forskelsbehandle.

Finn Sørensen bad til ministeren læse de mindst fire forslag, som Enhedslisten havde fremsat i sagen.

Udg. 3. Opfølgning på Det Europæiske Råd d. 26.-27. juni 2014

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3327 – bilag 1 (samlenotat side 17)

Det Europæiske Råd 26-27/6-14 – bilag 6 (hvrdebrev fra formanden for Det Europæiske Råd)

EUU alm. del (13) – bilag 554 (fortroligt) (revideret udkast til konklusioner af 25/6-14) (papiromdelt på Det Europæiske Råd 26-27/6-14 – bilag 7) (dtfo.dk)

EUU alm. del (13) – bilag 555 (fortroligt) (revideret udkast til erklæring vedr. EU's strategiske dagsorden i de kommende år) (papiromdelt på Det Europæiske Råd 26-27/6-14 – bilag 8) (dtfo.dk)

Punktet var udgået. Der henvises til punkt 2 for indhold af relevans for dette punkt.

4. Rentebeskatning: orientering vedrørende forhandlinger med tredjelande.

– *Orientering*

Rådsmøde 3327 – bilag 1 (samlenotat side 19)

KOM (2008) 0727 – bilag 4 (henvendelse af 7/11-13 fra Concord Danmark vedr. rentebeskatningsdirektivet)

EU-note (12) – E 32 (note af 30/4-13 om status over jagten på skatteindtægter)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (13) – bilag 357 (side 682, senest behandlet i EEU 28/2-14)

EUU alm. del (13) – bilag 208 (side 400, behandlet i EEU 6/12-13)

Økonomi- og indenrigsministeren: Kommissionen ventes at give en mundtlig orientering om status over forhandlingerne med de fem tredjelande (Schweiz, Liechtenstein, Andorra, Monaco og San Marino). Opgaven er at lave aftaler, der stemmer overens med de vedtagne ændringer til rentebeskatningsdirektivet. Det Europæiske Råd opfordrede på topmødet i marts Kommissionen til at afslutte forhandlingerne med de fem tredjelande inden udgangen af indeværende år. Derfor håber vi, at orienteringen viser, at der er fremskridt i forhandlingerne. Den seneste orientering blev givet i marts, og på det tidspunkt gav Kommissionen udtryk for, at man forventer, at en aftale med alle fem tredjelande ville kunne opnås, og at det ville ske inden årets udgang. Netop denne positive status var en forudsætning for, at ændringen af rentebeskatningsdirektivet kunne vedtages. Der var væsentlige ændringer, bl.a. også motiveret af de amerikanske lovændringer, som betyder, at man kan få en automatisk informationsudveksling.

Orienteringen vil være til efterretning, og vi vil selvfølgelig også gøre vores for at motivere til, at forhandlingerne afsluttes inden udgangen af 2014.

5. Eventuelt

Økonomi- og indenrigsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

6. Siden sidst

Økonomi- og indenrigsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.